

Hồi 59

Đoạn Kết

Lục Chỉ Thần Thâu khêu vai tiểu hòa thượng Lỗ Trình:
- Lỗ đệ...

Lỗ Trình nhìn lại lão thần thâu:

- Lão huynh muốn nói gì?

Lục Chỉ Thần Thâu nheo mắt, rồi chỉ về phía Ngọc Lan đang chăm sóc vết thương cho Tiểu Vĩ. Lão lí nhí nói:

- Người là kẻ tu hành, nên ở đây có lẽ bất tiện đó.

Lỗ Trình toét miệng cười:

- Lão đệ biết rồi, thế lão huynh muốn đi đâu?

- Còn đi đâu nữa. Từ khi rời Phong Ma Sơn đến nay lão huynh ngày đêm đều tơ tưởng đến...

Lỗ Trình cướp lời lão thần thâu:

- Lão huynh tơ tưởng đến Mạc Sầu Ngọc Nữ Gia Cẩm Lệ à?

Lục Chỉ Thần Thâu nắm tay Lỗ Trình kéo đi. Lão vừa đi vừa nói:

- Lão đệ chỉ nói bậy. Ta năm nay đã bao nhiêu niên kỷ rồi, đâu còn tơ tưởng đến nữ nhân làm gì chứ.

- Chứ lão huynh tơ tưởng cái gì?

Lục Chỉ Thần Thâu chợt nhảy đồng lên:

- Kia rồi.

Lão vừa nói vừa trở luôn khinh thuật lướt đến nhanh không thể tưởng, cùng lúc với tuyệt pháp vô hình thủ, chỉ trong chớp mắt đã thộp được một con khuyển hoang mới xuất hiện gần đó.

Lục Chỉ Thần Thâu phấn chí, xách luôn con khuyển hoang đến bên Lỗ Trình:

- Đây... cái mà lão huynh tư tưởng đây. Lâu lắm rồi lão huynh chưa tìm lại được những khoảng khắc riêng của mình. Lão đệ... Đến lượt ngươi trở tài đó.

Lỗ Trình nhìn con khuyến hoang đang giãy dựa trên tay lão thần râu:

- A Di Đà Phật.

Lỗ Trình đón lấy con khuyến hoang.

Lục Chỉ Thần Râu hứng khởi nói:

- Chúng ta sẽ ăn thật no, để bù lại những ngày vất vả vừa qua.

Lục Chỉ Thần Râu vừa dứt lời thì Lỗ Trình đã thả con khuyến hoang xuống đất, rồi vỗ nhẹ vào mông nó. Con khuyến hoang hoảng hốt co chân phóng đi, chẳng mấy chốc đã khuất dạng.

Lục Chỉ Thần Râu trợn mắt:

- Lão đệ... sao ngươi... sao ngươi nữ...

Lỗ Trình nhìn lão thần râu, chấp tay nói:

- Đệ sẽ thiết đãi huynh cơm chay tại Thiên Long Tự chứ không bao giờ nấu món đặc khẩu nữa.

Lão thần râu vò đầu:

- Trời ơi... thế là... thế là ta chẳng còn bao giờ...

- A Di Đà Phật. Lão huynh đừng buồn, rồi đệ sẽ có món khác mặc dù là cơm chay nhưng vẫn hấp khẩu vị của lão huynh.

Lão thần râu vui hẳn lên:

- Thật không?

- Đệ mời lão huynh đến Long Thiên Tự.

Hai người toan trở khinh công lướt đi thì nghe tiếng chim hạc cất trên bầu trời. Liền ngay sau kêu đó thì Tuyết Trâm xuất hiện.

Nàng bước đến đối mặt với lão thần râu và Lỗ Trình.

Lỗ Trình nhìn Tuyết Trâm:

- Bạch Hạc Tiên Tử chắc có chuyện cần đến tiểu tăng và lão huynh đây.

Tuyết Trâm gật đầu:

- Quả đúng như Lỗ đại sư nói, Tuyết Trâm có chuyện muốn nhờ đến nhị vị.

Lỗ Trình hồ hởi nói:

- Tiên tử cứ nói, Lỗ Trình sẵn sàng kề vai sát cánh với Tiên tử.

- Chuyện cũng không lớn lắm.

Tuyết Trâm lấy từ ống tay xiêm y của mình ra chiếc trâm cài đầu. Nàng trịnh trọng trao qua tay Lỗ Trình:

- Tuyết Trâm và Hàn Quân Đạt nhờ Lỗ đại sư chuyển giùm chiếc trâm này cho Ngọc Lan và nói với Ngọc Lan, Hàn Quân Đạt đã đi xa lắm rồi. Quân Đạt sẽ không bao giờ quay lại Trung Nguyên đâu.

Lục Chỉ Thần Thâu hỏi Tuyết Trâm:

- Hàn công tử đang ở đâu?

- Nếu có duyên thì nhất định chúng ta sẽ có dịp gặp nhau. Có thể trong ngày hợp cần giao bôi của Vũ Văn huynh và Ngọc Lan tiểu thư, Tuyết Trâm và Quân Đạt sẽ đến.

Tuyết Trâm nói xong, ôm quyền xá Lỗ Trình và lão thần thâu:

- Hẹn gặp lại nhị vị trong một ngày nào đó. Kiếu từ!

Bạch Hạc Nhi từ trên cao đáp xuống, Tuyết Trâm phi thân lên mình hạc. Cánh hạc bay vút lên cao, chỉ trong khoảng khắc ngắn ngủi, chim hạc đã khuất dạng cuối trời tây.

Lỗ Trình nhìn Lục Chỉ Thần Thâu khẽ lắc đầu:

- Lão huynh thấy rồi đó, giang hồ thật lắm chuyện phiền lụy.

Lão thần thâu không biết nghĩ sao, tự chấp tay về hướng Lỗ Trình, trịnh trọng nói:

- A Di Đà Phật. Chỉ có Long Thiên Tự là nơi không phiền lụy.

Lão nói xong bật cười giòn như pháo, rồi hai người cùng trở khinh thuật lướt đi. Họ để lại sau lưng những phiền lụy của giang hồ.

- o HẾT o -